

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๑๖/๒๕๖๔

[หน้า ๑]

ชุดตรวจแก้ (๓๓) สำหรับศาลใช้

คำพิพากษา ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ที่ ๓๖๑๖/๒๕๖๔ ศาลฎีกา วันที่ ๒ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๔

ความแพ่ง ระหว่าง: นายไพโรจน์ พิริยชาติ (โจทก์)

สำนักงานประกันสังคม (จำเลย)

เรื่อง คดีแรงงาน

โจทก์ ฎีกาคัดค้าน คำพิพากษา ศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษ ลงวันที่ ๓๐ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ศาลฎีกา รับวันที่ ๒๖ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๓

[หน้า ๒]

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เคยเป็นลูกจ้างบริษัทไอเอสเอส อีเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด (ที่ถูกรับ บริษัทไอเอสเอส อีเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด) ตั้งแต่ปี ๒๕๓๓ และเป็นผู้ประกันตนตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มีผลใช้บังคับ โจทก์เป็นผู้ประกันตนที่นำส่งเงินสมทบครบเงื่อนไขเวลาที่จะได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ ตามมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ โจทก์ยื่นแบบคำขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพต่อสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานี สำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานีพิจารณาแล้วเห็นว่าโจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำนาญชราภาพเดือนละ ๑,๑๖๔ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๕๖๐ เป็นต้นไป โจทก์ไม่เห็นด้วยและอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการอุทธรณ์พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ ยกอุทธรณ์ของโจทก์ คำสั่งของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานีและคณะกรรมการอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เนื่องจากโจทก์เป็นผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๓๓ ตั้งแต่ปี ๒๕๓๓ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ โจทก์แสดงความจำนงเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๔ และกลับมาเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ ในปี ๒๕๕๕

[หน้า ๓]

เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๕๕ โจทก์แสดงความจำนงเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๔ จนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๙ โจทก์ลาออกจากการทำงานเป็นผู้ประกันตน โจทก์มีอายุครบ ๕๕ ปี ในเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ โจทก์จ่ายเงินสมทบครบถ้วนถึงวันลาออกจากการทำงานเป็นผู้ประกันตนรวม ๒๘๑ เดือน ซึ่งเกินกว่า ๑๘๐ เดือน การที่จำเลยเริ่มนับเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพนับแต่วันเริ่มดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพซึ่งเริ่มต้นจัดเก็บวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์มีสิทธิได้รับเพิ่มอัตราเงินบำนาญชราภาพตามกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระยะเวลา และอัตราการจ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ วรรคสอง นอกจากนี้การที่จำเลยคำนวณจ่ายเงินบำนาญชราภาพโดยนำจำนวนเงินที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบที่ผู้ประกันตนนำส่งเข้ากองทุนประกันสังคมตามมาตรา ๓๔ มาเฉลี่ยกับค่าจ้างที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบของผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ นั้น ไม่ถูกต้อง เพราะจำนวนเงินที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบมาตรา ๓๔ มีใช้ค่าจ้างตามกฎหมาย การคิดค่าจ้างเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้ายที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบก่อนความเป็นผู้ประกันตนสิ้นสุดลงตามกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระยะเวลา

[หน้า ๔]

และอัตราการจ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง ต้องใช้ค่าจ้างจริง โดยโจทก์ได้รับค่าจ้าง ๑๕,๐๐๐ บาท จำนวน ๕๔ งวด และค่าจ้าง ๔,๘๐๒ บาท จำนวน ๑ งวด ดังนั้น การคำนวณจ่ายเงินบำนาญชราภาพให้แก่โจทก์จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้เพิกถอนคำสั่งสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานี ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ โดยให้จำเลยจ่ายเงินบำนาญชราภาพให้ถูกต้องตามกฎหมายตั้งแต่วันที่โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำนาญชราภาพเป็นต้นไป

จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การว่า โจทก์เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ โจทก์จ่ายเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพเป็นจำนวน ๑๘๘ เดือน คำสั่งของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานีเป็นไปตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๗๗ ตรี และกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระยะเวลา และอัตราการจ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ ค่าจ้างเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้ายก่อนความเป็นผู้ประกันตนของโจทก์สิ้นสุดลงคิดเป็นค่าจ้าง ๔,๘๐๐ บาท จำนวน ๕๔ เดือน และค่าจ้าง ๑๕,๐๐๐ บาท จำนวน ๖ เดือน ค่าจ้างเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้ายที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบ

[หน้า ๕]

ก่อนความเป็นผู้ประกันตนสิ้นสุดลงจึงเป็น ๕,๘๒๐ บาท เมื่อคูณอัตราบำนาญร้อยละสิบตามกฎกระทรวงดังกล่าวแล้ว โจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำนาญชราภาพตั้งแต่วันที่ ๒๕๖๐ เป็นต้นไป เดือนละ ๑,๑๖๔ บาท โดยพระราชกฤษฎีกากำหนดระยะเวลาเริ่มดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีสงเคราะห์บุตรและกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้ดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป การนับจำนวนการจ่ายเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพจึงต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป การนับจำนวนการจ่ายเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพจึงต้องเริ่มนับตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป

ความเป็นผู้ประกันตนของโจทก์สิ้นสุดลง ไม่ใช่เริ่มนับตั้งแต่วันที่โจทก์เข้ามาเป็นผู้ประกันตน คำสั่งสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานี ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ ขอบด้วยกฎหมาย ไม่มีเหตุให้เพิกถอน ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษแผนกคดีแรงงาน พิพากษายืน ---

[หน้า ๖]

โจทก์ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงและข้อเท็จจริงโดยไม่มีคู่ความโต้แย้งคัดค้านว่า โจทก์เป็นผู้ประกันตนจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๓๔ โจทก์มีข้อมูลการส่งเงินสมทบตามเอกสารหมายเลข จ.๗ และ จ.๙ นับแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นมา บางช่วงโจทก์เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ บางช่วงเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ความเป็นผู้ประกันตนของโจทก์สิ้นสุดลงในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ โจทก์จ่ายเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพรวม ๑๘๘ เดือน โจทก์ยื่นแบบคำขอรับประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพ สำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานีพิจารณาแล้วเห็นว่าโจทก์มีสิทธิได้รับเงินบำนาญชราภาพตั้งแต่งวดเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐ เป็นต้นไป เดือนละ ๑,๑๖๔ บาท โจทก์ไม่เห็นด้วยและอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการอุทธรณ์พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัยที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ ยกอุทธรณ์ของโจทก์ ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า พระราชกฤษฎีกากำหนดระยะเวลาเริ่มดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทน

[หน้า ๗]

กรณีสงเคราะห์บุตรและกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้ดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป ผู้ประกันตนจึงเริ่มมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพเมื่อจ่ายเงินสมทบนับแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ การจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมของโจทก์ตั้งแต่เดือนมีนาคม ๒๕๓๔ เป็นกรณีที่โจทก์มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีอื่นหาใช่ในกรณีชราภาพไม่ เมื่อโจทก์จ่ายเงินสมทบเพื่อประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพจำนวน ๑๘๘ เดือน และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ระบุให้จำนวนเงินที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบที่ผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง ต้องส่งเข้ากองทุนประกันสังคมเป็นจำนวนเดือนละ ๔,๘๐๐ บาท จึงถือเสมือนเป็นค่าจ้างที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบของผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙ เพื่อนำมาคำนวณเป็นเงินบำนาญชราภาพได้ หาใช่คำนวณจากการเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ เท่านั้น คำสั่งของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานี ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ ขอบแล้ว ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัยว่า เงินสมทบ

[หน้า ๘]

เพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพเพิ่งจะจัดเก็บตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดระยะเวลาเริ่มดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีสงเคราะห์บุตรและกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ การก้อสิทธิในการขอรับประโยชน์ทดแทนในกรณี ชราภาพของโจทก์จึงเริ่มนับแต่การจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพเป็นต้นไป กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระยะเวลา และอัตราการจ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ ให้ถือเกณฑ์ค่าจ้างเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้ายก่อนความเป็นผู้ประกันตนสิ้นสุดลงเป็นฐานในการคำนวณ ซึ่งค่าจ้างดังกล่าวกฎหมายมิได้บัญญัติว่าต้องเป็นค่าจ้างที่ผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ ได้รับจากนายจ้างเท่านั้น การเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙ โดยสภาพไม่มีนายจ้าง มาตรา ๓๙ วรรคสอง จึงให้ใช้จำนวนเงินที่กำหนดในกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ข้อ ๑ เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบที่ผู้ประกันตนจ่าย ดังนั้นการคำนวณเงินเพื่อการจ่ายบำนาญชราภาพสำหรับผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙ จึงต้องใช้จำนวนเงิน ๔,๘๐๐ บาท ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงดังกล่าว การเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙ เป็นความสมัครใจของผู้ประกันตนทั้งตลอดระยะเวลาดังกล่าวผู้ประกันตนยังอาจมีสิทธิในการขอรับประโยชน์ทดแทนในกรณีอื่น

[หน้า ๙]

ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด โจทก์จะเลือกเอาเฉพาะค่าจ้างส่วนที่เป็นประโยชน์แก่ตนฝ่ายเดียวมาเป็นฐานในการคำนวณหาได้ไม่ ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า มีเหตุให้เพิกถอนคำสั่งของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานี ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ หรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่า โจทก์เป็นผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีต่างๆ ซึ่งรวมถึงประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ ตั้งแต่วันที่โจทก์เริ่มจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมครั้งแรก พระราชกฤษฎีกากำหนดระยะเวลาเริ่มดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีสงเคราะห์บุตรและกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่ให้ดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป เป็นการตัดสินใจการันระยะเวลาส่งเงินสมทบกรณีดังกล่าวของโจทก์ มีผลเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงหรือเลื่อนกำหนดระยะเวลาในการจัดเก็บเงินสมทบในกรณีดังกล่าวเข้ากองทุนประกันสังคม หาได้กระทบต่อสิทธิประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพไม่ และจำนวนเงินที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบที่ผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๙ วรรคหนึ่ง

[หน้า ๑๐]

ที่ต้องนำส่งเข้ากองทุนประกันสังคม ไม่ใช่ค่าจ้างตามกฎหมาย จึงไม่อาจนำมาใช้คำนวณจ่ายเงินบำนาญชราภาพตามที่กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระยะเวลา และอัตราการจ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๕๐ กำหนดไว้ได้ คำสั่งสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานี ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ ที่คำนวณเงินบำนาญชราภาพของโจทก์นับแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ และจากจำนวนเงินที่ไม่ใช่ค่าจ้าง จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า แม้โจทก์จะเป็นผู้ประกันตนตั้งแต่พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ใช้บังคับก็ตาม แต่โจทก์ก็มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีต่าง ๆ นั้น ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามกฎหมายดังกล่าว โดยเรื่องประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ มาตรา ๗๖ กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพต่อเมื่อผู้ประกันตนได้จ่ายเงินสมทบมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเดือน ไม่ว่าระยะเวลาหนึ่งร้อยแปดสิบเดือนจะติดต่อกันหรือไม่ก็ตาม ซึ่งตามบทเฉพาะกาล มาตรา ๑๐๔ วรรคสอง กำหนดให้การจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพ...

[หน้า ๑๑]

จะเริ่มดำเนินการเมื่อใดให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่ทั้งนี้ต้องไม่ช้ากว่าวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ การจัดเก็บเงินสมทบเพื่อให้ได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพนี้ จึงหาได้นับแต่วันที่โจทก์เริ่มจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมงวดแรกตั้งที่โจทก์ฎีกาไม่ เนื่องจากวันดังกล่าวโจทก์ยังไม่มีกรจ่ายเงินสมทบเพื่อให้ได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย เมื่อพระราชกฤษฎีกากำหนดระยะเวลาเริ่มดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีสงเคราะห์บุตรและกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓ กำหนดให้ดำเนินการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นไป จึงต้องนับแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ เป็นวันเริ่มการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อการให้ประโยชน์ทดแทนกรณีชราภาพตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย บทบัญญัติดังกล่าวทำให้เป็นการตัดสิทธิการนับระยะเวลาส่งเงินสมทบเพื่อได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพของโจทก์ และมีใช้มีผลเป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงหรือเลื่อนกำหนดระยะเวลาในการจัดเก็บเงินสมทบเพื่อประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพตั้งฎีกาของโจทก์ไม่ ดังนั้น ตามคำสั่งสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานี ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐

[หน้า ๑๒]

ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ ที่กำหนดให้คำนวณจ่ายเงินบำนาญชราภาพให้แก่โจทก์ โดยคำนวณจำนวนการส่งเงินสมทบตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ จึงชอบแล้ว

ส่วนการจ่ายเงินบำนาญชราภาพนั้น ตามกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระยะเวลา และอัตราการจ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพ พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒ วรรคหนึ่ง ที่กำหนดให้จ่ายเงินบำนาญชราภาพเป็นรายเดือนในอัตราร้อยละสิบของค่าจ้างเฉลี่ย หกสิบเดือนสุดท้ายที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบก่อนความเป็นผู้ประกันตนสิ้นสุดลงนั้น เมื่อผู้ประกันตนที่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีชราภาพอาจเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔ ก็ได้แล้วแต่กรณี การคำนวณจ่ายเงินบำนาญชราภาพจึงต้องคำนวณจากจำนวนเงินที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณจ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนประกันสังคมของผู้ประกันตนในแต่ละกรณี หรือทั้งสองกรณีประกอบกัน หากคำนวณจากค่าจ้างเฉพาะที่เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ ดังที่โจทก์ฎีกาไม่ มิฉะนั้น การเป็นผู้ประกันตนเฉพาะแต่เพียงตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ที่ผู้ประกันตนมิได้เป็นลูกจ้าง ซึ่งได้รับค่าจ้างจากนายจ้าง ก็ไม่อาจมีสิทธิได้รับเงินบำนาญชราภาพไปได้ เนื่องจากไม่มีค่าจ้าง ที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณจ่ายดังกล่าว ดังนั้น ค่าจ้างเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้ายที่ใช้

[หน้า ๑๓]

เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบเพื่อจ่ายเงินบำนาญชราภาพตามกฎหมายดังกล่าว จึงหมายถึงค่าจ้างที่ผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ได้รับจากนายจ้างที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบ และจำนวนเงินที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบของผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๔ ซึ่งไม่มีนายจ้างด้วย ซึ่งตามมาตรา ๓๔ วรรคสอง ประกอบกฎกระทรวงฉบับที่ ๖ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ ข้อ ๑ กำหนดให้เป็นจำนวนเดือนละ ๔,๘๐๐ บาท เมื่อมาตรา ๔๒ ให้นำระยะเวลาประกันตนตามมาตรา ๓๓ และหรือมาตรา ๓๔ ทุกช่วงเวลาเข้าด้วยกันเพื่อถือสิทธิในการขอรับประโยชน์ทดแทนของผู้ประกันตน การที่โจทก์เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ ในช่วงเวลาหกสิบเดือนสุดท้ายก่อนความเป็นผู้ประกันตนสิ้นสุด และได้รับประโยชน์จากมาตรา ๔๒ ในการถือสิทธิเพื่อขอรับประโยชน์ทดแทน จึงต้องนำเงินค่าจ้างที่เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบที่เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๓ และจำนวนเงินที่ใช้เป็นฐานในการคำนวณเงินสมทบตามกฎหมายดังกล่าวที่เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา ๓๔ ซึ่งเสมือนเป็นค่าจ้างมารวมเฉลี่ยเพื่อคำนวณเงินบำนาญชราภาพเป็นรายเดือนให้แก่โจทก์

[หน้า ๑๔]

คำสั่งของสำนักงานประกันสังคมจังหวัดปทุมธานี ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ ๑๓๔๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ ชอบแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษพิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน. (ลงชื่อ) นายสันต์ สุธงศ์ (ลงชื่อ) นายจักรชัย เขยพิทักษ์ (ลงชื่อ) นายอรพงษ์ ศิริกานต์นนท์ —